

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8490** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.197 ал.2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] с[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] ул „Ш. П. “ №23 вх.1 ет.2 ап.4 срещу Решение № ПИ-239/02.08.2021 г. на Териториалния директор на НАП С., с което е потвърдено ПНОМ № С210022-022-0047653 /01.07.2021г , издадено от публичен изпълнител при ТД на НАПСофия по изп.дело №210977527 от 2021 г. Жалбоподателя твърди, че ПНОМ е материално незаконосъобразно. Заявява, че не са налице предпоставките по чл. 195 ал.3 от ДОПК за налагане на мярката, както и че бил нарушен принципа за съразмерност по чл.6 ДОПК. Сочил се още, че акта не е мотивиран ,а само бланкетно е цитиран текста на закона , обуславящ обезпечителна нужда, с което грубо е нарушено правото му на защита. Искане се отмяна на Решение № ПИ- 239/02.08.2021 г. на Териториалния директор на НАП С., с което е потвърдено ПНОМ № С210022-022-0047653 /01.07.2021г , издадено от публичен изпълнител при ТД на НАПСофия по изп.дело №210977527 от 2021 г и присъждане на разноски.

В съд.заседание жалбоподателя не се представлява ,но в писмено становище от 18.11.2021г е изложил доводи за незаконосъобразност на оспорения от него адм.акт.

Ответникът, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсулско възнаграждение. Съдът като съобрази становищата на страните и представените по делото доказателства намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В ТД на НАП С. срещу [фирма] е образувано изпълнително дело №[ЕИК] от 2021 г

за принудително събиране на невнесени в срок публични задължения.

За обезпечаване на публичните вземания по горесцитираното изпълнително дело, публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0047663/01.07.2021 г., е което е наложен запор върху притежавани от лицето безналични ценни книги.

След служебна справка на съда се установи ,че това постановление също е оспорено пред АССГ и е образувано адм.дело № 8489/2021 , 62 състав , което не е приключило към настоящия момент.

За обезпечаване на публичните вземания по горесцитираното изпълнително дело, публичният изпълнител е издал и Постановление за налагане на обезпечителни мерки е изх. №С210022-022-0047653/01.07.2021 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма], за сумата от 64 011.68 лв.

Същото е връчено по електронен път на 12.07.2021 г., видно от Удостоверение за електронно връчване на документ и е било оспорено пред директора на ТД на НАП С. . Териториалният директор е разгледал жалбата и я е оставил без уважение с решение № ПИ-239/02.08.2021 г. ,което е предмет на оспорване пред настоящата съдебна инстанция.

Съгласно изготвена справка относно притежавани банкови сметки е установено, че жалбоподателя притежава банкови сметки в търговски банки в страната,поради което е избрана тази обезпечителна мярка от публичния изпълнител и то до размера на дължимото и непогасено публично задължение.

Постановление №С210022-022-0047653/01.07.2021 г / стр.19 от делото / за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в ТД на НАП С., съгласно правомощията, определени в чл. 195, ал. 3 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити на публичния изпълнител. Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона /ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи. В чл. 195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника, със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

В конкретния случай, в постановлението, с което е наложено обезпечението, се

съдържа изявление за необходимост от налагане на мярката, тъй като без нея събирането на задължението ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взыскател. Ето защо в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка представлява едновременно защита и санкция, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Следва обаче да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взыскател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което е и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на §2 от ДР на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Този принцип е намерил отражение и в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В конкретния случай публичният изпълнител не е допуснал нарушаване на това правило. Наложена обезпечителна мярка е до размера на установените публични задължения, които са в големи размери, а от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства за наличности по сметките, които съвкупно надхвърлят размера на дълга.

Нормата на чл. 170 ал.1 от АПК, приложима на основание § 2 от ДР на ДОПК, изисква от административния орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Съгласно чл. 197 ал.3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

В процесния случай са налице изискуеми /с настъпил срок на изпълнение/ вземания на държавата, установени /определени по основание и размер/ по надлежен ред, които не са платени доброволно, поради което следва да се приеме, че е налице обезпечителна нужда и предпоставката начл. 195, ал. 1 от ДОПК е изпълнена.

Съдът не споделя аргумента на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт, поради нарушение на принципа за съразмерност. Това нарушение е въведено като такова предвид несъобразяване на обезпечителната нужда за налагане на обезпечението с интересите на длъжника, доколкото не била съобразена стойността на

възбраненото и заповорено имущество.

Преценката за съответствие на обезпечението с обезпечителната нужда не е единствено в установяване на съпоставимост между размера на задълженията и стойността на обезпечението. С оглед размера на публичното вземане настоящата инстанция приема, че без налагане на обезпечителни мерки, в случая заповор върху вземане от банка, съществува реалната възможност за затруднение или да бъде невъзможно събирането на дълга. В случай, че наложената мярка действително затруднява дейността на дружеството, то може да се възползва от възможността по чл. 199 от ДОПК да поиска замяна на обезпечителните мерки, както и по чл. 229 от ДОПК да поиска разрешение за неотложни плащания. Преди налагане на обезпечителната мярка е направена проверка на наличните и изискуеми публични задължения по данъчно осигурителната сметка на длъжника и след като в дълъг период от време длъжника е проявил бездействие за погасяването им, публичният изпълнител на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК е предприел действия, съобразно действащите разпоредби на закона, като е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма], за сумата от 64 011.68 лв.

Видно, както от административната преписка, така и от постановлението и потвърждаващото го решение, административният орган е изследвал имуществото на жалбоподателя, изложил е мотиви и е направил констатации в тази посока, за да се прецени състоянието на сметките, разполагаемото имущество, годно за обезпечение. Всичко това отнесено към предполагаемия размер на задължението - 64 011.68 лв в това число главница - 58706.13лв и лихва - 5305.55лв, води до извод, че е спазен принципа заложен в чл.6 от ДОПК. Преобезпечаване би имало, ако стойностите на активите, върху които са наложени обезпечителните мерки надхвърлят размера на обезпечените вземания и разноските по изпълнителното производство, а в настоящия случай липсват такива данни.

Като е достигнал до същия извод органа по приходите е постановил едно правилно решение, което следва да бъде потвърдено, а като последица - жалбата, като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода от спора, на ответника се дължат разноски в размер на 500 лв., съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] ул „Ш. П.“ №23 вх.1 ет.2 ап.4 срещу Решение № ПИ-239/02.08.2021 г. на Териториалния директор на НАП С., с което е потвърдено ПНОМ № С210022-022-0047653 /01.07.2021г, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАПСофия по изп.дело №210977527 от 2021 г

ОСЪЖДА [фирма] с[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] ул „Ш. П.“ №23 вх.1 ет.2 ап.4 да заплати на ТД на НАП С. град сумата от 500 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

